

„Boží království je jako hořčičné semínko...“ *srv. Mt 13, 31*

MEDITACE Z 1. LEDNA

Kdo uvidí Boží království?

Boží království uvidí PETŘI,
kteří zbaběle Ježíše zapírali, ale pak litovali a šli za ním.

Boží království uvidí PAVLOVÉ,
kteří byli proti Ježíšovi, ale obrátili se a šli za ním.

Boží království uvidí MATOUŠOVÉ,
kteří šidili jiné, ale nechali toho a šli za Ježíšem.

Boží království uvidí TOMÁŠOVÉ,
kteří byli nevěřící, ale když se přesvědčili, šli za ním.

Boží království uvidí MAGDALENY,
které žily povětrně, dokud nepoznaly, v čem je pravá láska.

Boží království uvidí VŠICHNI,
kteří bloudí, ale vytrvale hledají dobro a krásu,
VŠICHNI, kteří Boží slovo slyší, přemýšlejí o něm
a učí se je zachovávat.

DPJ

www.kurzyalfa.cz

**MŠE SVATÁ ZA ÚČASTNÍKY
řepského kurzu Alfa a jejich rodiny
bude obětována v kostele Svaté Rodiny
v pátek 8. ledna 2010 v 18 hodin!**

ČTVRTKY V KLUBU DCB V 19.30

- 7. 1. Biblická hodina - Klub DCB
- 14. 1. Pastorační rada - Klub DCB
- 21. 1. Biblická hodina - Klub DCB
- 28. 1. Biblická hodina - Klub DCB

FARNÍ KURZ ALFA

... U NÁS PRÁVĚ ZAČÍNÁ

První kurz Alfa v naší farnosti začne 13. ledna. Jak jsme čtenáře Martinovin už dříve informovali, tento kurz je, na rozdíl od těch následujících, určen především pro nás, pro řepské farníky. Proč se tento postup osvědčuje, vysvitne snad nejlépe z osobního svědectví Petra a Táni v příloženém stejnojmenném článku, staženém z internetu. Bez aktivní účasti křesťanů, schopných vytvořit atmosféru lásky a bezvýhradného přijetí bližního, totiž vůbec nelze kurzy Alfa pro lidi nevěřící a hledající pořádat. To je základ! Proto vás k tomu, milí farníci, tak nutně potřebujeme! Přednášející mohou hosty (účastníky kurzu) seznámit se základy křesťanství, ale nemohou z nich nadělat křesťany. Odpřednášená látka může někoho inspirovat, přimět k hledání smyslu života, dokonce přivést až ke křtu. To se v kurzech Alfa stává. Samozřejmě se ale taky stává, že účastník přednášku jedním uchem pustí tam a druhým ven. Nevadí. Stačí, když mu v paměti natrvalo zůstane osobní zkušenost, že mu tenkrát mezi těmi křesťany bylo dobře, a jistota, že se má kam vrátit. I to se stává, někdy až po létech. Ale to už není naše starost. My Pánu s vírou a důvěrou v jeho moc nabízíme svých „pět chlebů a obě rybičky“ – to ostatní je na Něm.

PETR A TÁŇA

Potkali jsme se v rockovém klubu na jedné akci. Jako lidé jsme si natolik vyhovovali a měli jsme tolik společného, že jsme do našeho vztahu vkročili velmi rychle. Hned jsme začali bydlet spolu v mém bytě, a protože jsme oba měli za sebou pár zklamání v lásce, velmi jsme si toho vztahu užívali. Zdálo se, že tím, že jsme se potkali, skončilo veškeré naše strádání, ale osobní problémy se začaly vynořovat i potom. Ať už se jednalo o citové, psychické problémy a nebo také o otázku soužití dvou mladých lidí s drobnými charakterovými kazy, které se časem začaly projevovat. Já osobně jsem prožíval jako i dříve někdy i několikaměsíční deprese, hrozná pocity méněcennosti a zbytečnosti. Než jsem poznal Táňu a žil jsem sám, často jsem přemýšlel o sebevraždě a v období nejsilnějšího tlaku jsem asi půl roku nebyl schopný mluvit ani s nejbližšími lidmi a byl jsem totálně nesoustředěný. Podobné věci zažila i Táňa. I tohle jsme měli společné. Následkem toho všeho jsme začali hledat.

Zpočátku to byl jen takový zájem o věci mezi nebem a zemí, později lidové léčitelství, o které jsme se zajímali více a toužili jsme to dělat. Kupovali jsme si různé knížky a časopisy a zkoušeli jsme transcendentální zážitky (občas nás to stálo dost peněz) a některé z nich byly opravdu hodně drahé. Např. holotropní dýchání nebo parapsychologické fenomény. V podstatě se jednalo o okultismus a vyložené otevírání se démonickým silám. Taky jsme viděli pár lidí, které to nehezky poznamenalo.

Z toho nás díky Bohu vytrhla přelomová událost v našem životě a tou bylo pozvání našeho souseda Bogdana Mrózka na kurz Alfa.

Nejdříve jsme si mysleli, že se jedná o Silvovu metodu v hladině Alfa, tak jsme si řekli: super! Silvovka zadarmo! Po přečtení letáčku nás nadšení opustilo a řekli jsme si: křesťanství, to bude pěkná nuda. Ale stejně jsme neodmítli, protože Bogdan nám připadal milý a mysleli jsme si, že si do toho našeho duchovního chytračení přibalíme něco z Bible, ať jsme zajímavější. Naše diskuse na Alfě byly hodně bojovné. Byli jsme hodně vzdorovití a plni předsudků vůči věcem, které se vyučovaly. Bylo to dané hlavně naším zmateným pohledem na Boha a duchovní svět. Věřili jsme v reinkarnaci (převtělování), v to, že Ježíš se také převtěluje a teď žije v Indii, snažili jsme se nejíst maso apod. Tak to bylo hlavně na začátku.

Postupem času, jak šly lekce, začali jsme se ztišovat a více naslouchat. Moc se nám líbilo, že na nás nikdo netlačil a nevnucoval nám svůj názor a hlavně, že nás vždycky trpělivě vyslechli a pak jen řekli, co si o tom myslí oni a co o tom píše Bible. Způsobem vystupování byli křesťané úplně jiní, než bychom čekali. Celou Alfou jsme ani nevěděli, že s námi chodí na Alfou pastor. Nejdůležitějším okamžikem celé Alfy ale byl víkend strávený v horách na horské chatě. Tam jsme se hodně uvolnili a skamarádili s ostatními věřícími. Hodně zřetelná byla láska a vyrovnanost křesťanů, která s námi docela silně kontrastovala. Vyučovalo se o Duchu Svatém, o tom jak je možné se setkat s Ježíšem. Hodně nás oslovovala svědectví křesťanů, jak oni sami uvěřili a odevzdali Bohu svůj život. Pořád jsme na to mysleli a říkali si, jak těžké to asi je uvěřit. Pak ale při jedné z lekcí hrála chvála a věřící se za nás modlili a vzývali Ducha Svatého a nás najednou začaly zaplavovat slzy a cítili jsme se hrozně špatní. Prosili jsme Boha, jestli může, ať se nám dá poznat a žadonili jsme o odpuštění, protože ten špatný pocit se nedal vydržet. Okamžitě jsme cítili ohromnou úlevu, veliký kámen, který spadl ze srdce a takovou objímající Boží lásku. Sami jsme pak poprosili kamarády křesťany aby se s námi šli v soukromí modlit a tam jsme se Bohu úplně vydali a řekli mu, že mu chceme sloužit.

Po této zkušenosti se náš život začal rychle a výrazně měnit. Cítili jsme, že je špatné žít spolu jen tak nezávazně a za dva měsíce jsme se vzali. Oddali nás v kostele a měli jsme nádhernou svatbu, kam jsme pozvali i kamarády z Alfy. Byl jsem hodně poctěný, když jsem se hned po vstupu do církve dostal do chvály. Jedna z mých prvních proseb k Bohu byla, abych se naučil dobře hrát na kytaru, abych mohl chválit Boha. Modlil se za mě Andrej z Brna a bylo to pro mě takové živé svědectví, když se mi od té doby hrálo výrazně lépe. Oba nás s Táňou Alfa tak nadchla, že jsme pozvali další kamarády Renatu a Káju a potom jsme se začali na Alfě i sami podílet. Oba cítíme, jak nám Bůh žehná a pořád nás mění. Jsme moc vděční Bohu, že nás povolal do své církve právě takovým způsobem. Sami se v takovém způsobu předávání evangelia cítíme moc dobře a přirozeně.

*Petr a Taťána Syrovátkovi, Havířov
(převzato z www.kurzylfa.cz)*

NOVOROČNÍ ÚVAHA - BENEDIKT XVI.

ROK SE CHÝLÍ KE KONCI...

...a to vždy znamená, že je zde hodina, kdy je třeba se zamyslet. Bilancujeme, pokoušíme se předvídat, jaká bude budoucnost. Na okamžik pronikáme do této bizarní skutečnosti zvané „čas“, kterou jinak prožíváme jednoduše a bez povšimnutí. Těžké dni se při pohledu zpět jeví o něco jasnější a téměř zapomenuté námahy nás zanechávají pokojnější a plně důvěry, svobodnější vůči

hrozbám, které *také* pomínou. Se starým rokem odešlo nejenom mnoho těžkého, ale i trochu toho krásného, a čím víc člověk překračuje střed svého života, tím silněji pociťuje proměnu toho, co pro něho jednou bylo budoucností a přítomností, na minulost. Nemůže říci okamžiku: „Postůj přece, jsi tak krásný.“ Čas je to, co odchází tak, jak přišlo. Tak nás poslední hodina roku může přivést k úvahám o smyslu času.

Člověk má víc času. Medicína prodloužila člověku čas. Ale máme vůbec čas? A nebo má spíše čas nás? Většina lidí celkem jistě nemá čas pro Boha, potřebují svůj čas pro sebe, alespoň si to tak myslí. Ale máme opravdu čas pro sebe? Jestli nám spíše naopak nechybí? Nežijeme snad spíše mimo sebe? A není to náhodou přece jenom tak, že pravý čas pro člověka je ten, který máme pro Boha? (...) Příliš mnoho okolností hovoří pro to, že čas, který není otevřený pro Něho, pohlcuje nás samé a že jen čas pro Boha nám dává čas pro člověka a tím i pravou svobodu.

(z knihy Zasiahnutí neviditelným)

Na cestách za poznáním V.

manželé Zadorožní

Dnešní cestu za poznáním začneme poněkud odlišně od všech předešlých, tady u nás v České republice. Dřevěné kostely a nejen jejich historie, je historií celé Evropy. Do dnešních dnů nebylo o této dřevěné architektuře zpracováno žádné rozsáhlejší dílo a zůstala tak na pokraji zájmu nejen odborné, ale i laické veřejnosti. Existuje však mnoho knih a publikací o dřevěných stavbách – kostelech, kapličkách a zvonících, zvláště z období posledních let.

Pokud se podíváme na naši vlast, zjistíme, že je zde zaznamenáno celkem 67 dřevěných staveb – kostelů a kapliček, nejstarší v Broumově pochází pravděpodobně z XV. století a nejmladší ve Vsetíně z roku 2009. Jedno je však zřejmé, čím více se blížíme do horských oblastí, dřevěných staveb přibývá. Nejvíce jich je v Královéhradecké diecézi (11) a v Ostravsko-opavské diecézi (27). Tento trend pokračuje i do sousedního Slovenska, kde největší koncentrace dřevěných staveb je podél hranic s Polskem.

Při našich každoročních cestách do Polska projíždíme celou jižní částí od Krakova až po Jaroslav a v mnoha vsích i městečkách jsou postaveny tyto dřevěné stavby, připomínající historii a mnohdy na nich patrnou pohnutou minulost. To, že tyto stavby však neupadly zcela v zapomnění potvrzuje fakt, že šest unikátních dřevěných kostelů v oblasti Malopolska – vojvodství malopolské - (od Krakova směrem ke Slovenské hranici) je zapsáno od roku 2003 na seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Celkem je na více jak 1500 km cest roztroušeno několik set dřevěných staveb a z toho je více jak 100 kostelů.

V sousedním podkarpatském vojvodství jsou rovněž desítky dřevěných sakrálních staveb a vzhledem k bezprostřednímu sousedství s Ukrajinou je řada těchto kostelů řecko-katolických nebo pravoslavných. V Polsku jsou však kostely církve řecko-katolické a pravoslavné označovány názvem „cerkiew“ na rozdíl od nás, kdy název kostel je všeobecný pro všechny kostely.

Při dnešním putování navštívíme severovýchodní oblast tohoto vojvodství, která se nazývá „Roztocze“ a je jednou z mnoha chráněných krajinných oblastí Polska. Celá tato oblast je turisticky vyhledávaná a z hlediska čistoty ovzduší je jedna z nejlepších a nejzdravějších v celém Polsku. V nedávné minulosti prakticky sem směřovaly cesty horníků ze slezských dolů za zdravím. Tuto část jsme již procestovali křížem krážem a není zde prakticky žádná větší vesnice, kde by nestála jedna dřevěná stavba, zvonička, kaple nebo kostel - <http://www.roztocze.horyniec.net/Roztocze/Html/cerkwie.htm>. Jsou zde i značené cesty pro cyklisty mezi

těmito jednotlivými památkami. Ale také se zde setkáte se stinnými stránkami při putování po těchto památkách. Řada kostelů, pokud je nepostihla zkáza požáru, je zpusťošných, většinou jsou uzavřené a těžko naleznete někoho, kdo Vám kostel otevře. Ty udržované a opravené jsou přístupné pouze v otevírací dobu nebo při mši svaté a pokud máte štěstí, tak se alespoň dostanete za vstupní dveře a nahlédnete dovnitř (foto). Pak se Vám naskytne nádherný pohled na dřevěnou krásu - malé lavice některé s ručně vyřezávanými ornamenty, blyštící se lustry nebo místními umělci malované kopie obrazů Panny Marie s dět'átkem z nejznámějších polských klášterů a kostelů. Velice silným dojmem na vás zapůsobí barevně provedené a zlatem se třpytící oltáře. Na rozloze jednoho našeho okresu je tak možné zhlédnout kolem třiceti dřevěných staveb, řada z nich je starších i více jak dvě století.

Stačí se jen na chvíli zastavit, posadit se na lavičku a rozjímat. V tu chvíli napadne člověka mnoho věcí. Manželka si zavzpomínala na dětství, kdy kolem řady podobných staveb, dnes již ani nestojících, chodila se sestrami a s rodiči na mši. Já si vzpomněl na dětství v Olomouci, kdy jsme jezdili se sestrou a rodiči na Svatý Kopeček nebo Hostýn.

Ale stačí jen tři slova, která jsem si přečetl a vybral ve Svatohostýnských listech :

„Jen postůj, poutníče... -

a nad hlavou svítí slunce a s ním nádhera léta.

*Tak postůj, poutníče - ten chrám a znění varhan,
tak to je srdce, které stále tluče.*

Ale že jsi nepřišel rozjímat a šeptat modlitby? - Nevadí.

*Chtěl jsi jen uniknout a na chvíli zapomenout na svoje bolesti a úzkosti,
na všechny hrůzy a zloby světa?*

Chtěl jsi jen zhlédnout oblohu nad hlavou a cítit vůni trávy a lesů?

*I tak jsi tady doma, tak jaký výlet. Jsi jenom ten dávný zbloudilec
hledající cestu a vědoucí,*

že OTEC rád počká.

Nespěchej, poutníče...,“

ZÁPIS Z PASTORAČNÍ RADY 10. prosince 2009

Motto: Pastorační rady mohou a mají být zřizovány jen za tím účelem, aby jejich činnost podporovala a vedla k účinné evangelizaci společnosti, duchovnímu oživení a povznesení farností a tím sloužila k větší slávě Boží.

Čl. (2) úvodu stanov pastoračních rad Arcidiecéze pražské.

Pořad jednání:

1. Trvající úkoly z minula:

- a) Dohoda o užívání prostor v DCB, SM. Amata zaurgovala přípravu dohody u vedení Kongregace. Místo Trojdohody, kterou původně na Arcibiskupství připravili, budou na návrh DCB smlouvy dvě. Podklady zašle Kongregace na Arcibiskupství k dopracování. (stav info k 11/2009). Předpokládaný termín vyhotovení je začátkem roku 2010.
- b) Vyklizení věže kostela Sv. Martina pokračuje - zajistí do konce roku D. Žofák.

2. Kronika Farnosti Řepy je umístěna v místnosti za sakristií kostela Sv. Rodiny. Všichni držitelé Řádu sv. Martina sem budou zapsáni.
 3. Kniha o historii Řep - D. Žofák zjistil, že překlad a obsah je hotový, dále bude následovat pročítání a posuzování textu.
 4. Živý Betlém: průvod od ZŠ J. Wericha začne ve středu 23.12.09 od 16:00, cca od 16:20 pak bude slavnost pokračovat v zahradě kláštera sester Boromejek.
 5. PR projednala zpracování nového telefonního seznamu farníků. Pracovní seznam předá D. Žofák J. Veselému a ten zpracuje podklad k aktualizaci seznamu. Termín zpracování podkladu: do 31.1.2010.
 6. D. Žofák a M. Svatošová informovali PR o pokračující přípravě kurzu Alfa, o aktivitách 13členného hostitelského týmu, o zkušenostech s Alfou v několika navštívených farnostech a o spolupráci s P. Angelem Scaranem, který se v řepském kurzu ujal role supervizora.
- Příští pastorační rada se uskuteční ve čtvrtek 14. ledna 2010 od 20 hodin v klubu DCB.

*Jednou večer vzal děda svého vnuka a povídal mu o boji, který probíhá uvnitř každého člověka.
Povídá mu: „Víš chlapče, ten boj v každém z nás je jako souboj mezi dvěma vlky.*

Jeden je zlý. Je to hněv, závist, žárlivost, smutek, sobeckost, hrubost, nenávisť, sebelítost, falešnost, namyšlenost, násilí, pomluva, lež a ego.

Ten druhý je hodný. Je to radost, klid, láska, víra, vyrovnanost, skromnost, moudrost, dobro, laskavost, soucit, štědrost, trpělivost, věrnost, důvěra a všeodpuštění.

Chlapec o tom všem chvíli přemýšlel a pak se zeptal:

„A který vlk zvítězí?“

Na to mu děda řekl: „Ten, kterého krmíš“

Z VESELÉHO SOUDKU... (z rodinné oslavy :-)

Dva staří manželé zemřou a přijdou do nebe.
A tak se v tom nebi procházejí, všude je neskutečná krása, odevšad zní rajske tóny, jen manžel je pořád nějaký zamračený...

Manželka se ho ptá: „A copak Lojzku, co to s tebou je?“
On odpovídá: „Ále - nebejt tý tvý zdravý výživy - mohli jsme tady bejt už dávno!“

MIKULÁŠ V ŘEPÍCH - MIKULÁŠSKÉ RADOVÁNKY

Mikulášské radovánky, tradičně už probíhající v předvečer světce svátku v řepské sokolovně, pro mne a pro mého synka začínaly v 15 hod. tím, že jsme shromážděné děti naučili jednu píseň, která měla být malým dárečkem pro nebeský průvod. Ještě krátké seznámení se životem sv. Mikuláše a pak už rychle do zákristie sv. Martina, kde bylo oblékání do kostýmů...

Ze začátku týdne se zdálo, že nás na mikulášský průvod moc nebude, ale nakonec se nás sešlo tak akorát úměrně k důstojnosti velkého světce: pět andělů a tři čerti.

Mezitím v sokolovně probíhaly připravené hry a tanečky pod vedením paní Baumové (za vydatné pomoci pana Hájka, paní Janoušové z OÚ a dalších vznešených aktérů coby andělů...) a přesně v půl páté už náš průvod vcházel za zvuku zvonů a vpuštěné umělé mlhy do zatemnělého sálu... To je vždy úžasný zážitek: rozzážené, doširoka otevřené oči dětí poukazují na velkou základní otevřenost člověka vůči nadpřirozenu... Slyšel jsem přitom jednu holčičku jak říká s nadšením a posvátnou úctou: „Maminko, mě pohladil MIKULÁŠ!“

S průvodem jsme došli na pódium, ze kterého pak Mikuláš prověřoval znalosti dětí a zda byly hodné - zároveň je vybízel k tomu, aby se snažily konat své dobré skutky tajně a skrytě - jako on sám... A pak už došlo na klasické rozdávání dárečků - Mikulášských balíčků. Specifické tentokrát bylo, že děti se s námi dlouze - někdy rády, jindy spíše s bází, a pro potěchu rodičů - fotografovaly.

No - jak se dnes říká: „Užili jsme si to!“ Každopádně si myslím, že jsme měli příležitost udělat někomu radost a pak: podívat se trochu víc zblízka na ten dětský svět - a možná se přitom stát zas trochu více dětmi - což je, myslím, důležitá vstupenka i do komnat navýsost nebeských... Tak tedy - díky Bohu, že to bylo!

DŽ

ZPRÁVY z [www.RES CLARITATIS](http://www.RES-CLARITATIS)

Rok 2009: 44 katolíků zahynulo v pastorační službě

Za rok 2009 zahynulo v pastorační službě 37 kněží, 2 řeholnice, 2 seminaristé a 3 laičtí dobrovolníci. Je to nejvyšší počet za posledních 10 let.

V Amerikách zahynulo 18 kněží, 2 seminaristé, 1 řeholnice a 2 laici: byli zabiti v Brazílii, Kolumbii, Mexiku, na Kubě, El Salvadoru, ve Spojených státech, Guatemale a Hondurasu.

V Africe zahynulo 9 kněží, 1 řeholnice a 1 laik v Kongu, v Jižní Africe, v Keni a Burundi.

2 kněží zahynuli v Asii v jihoindické Karnatace a na Filipínách. Jeden zabitý duchovní byl zaznamenán ve Francii.

Srdečně Vás zveme na

VÁNOČNÍ KONCERT

pátek

8. ledna 2009

v 19.15 hod.

kostel sv.Rodiny

Jakub Jan Ryba
ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

pěvecké sbory Kamarádi, CAMERATA
sbormistryně Veronika Dvořáčková Žofáková
Komorní orchestr ZUŠ Hronov
Josef Vlach a solisté

vstupné bude použité pro potřeby DCB

POŘAD BOHOSLUŽEB V ŘEPSKÉ FARNOSTI	
KOSTEL SV. RODINY NEDĚLE – 9 hod Pondělí – 16 hod Středa – 16 hod Pátek – 18 hod Sobota – 18 ⁰⁰ (<i>s nedělní platností...</i>) mše spojená s nešporami	KOSTEL SV. MARTINA NEDĚLE – 7⁴⁵ Úterý – 18 hod Čtvrtek – 18 hod

vydává: redakce: uzávěrka: kontakty:	Ř.k. farnost u kostela sv. Martina v Řepích, Galandova 1199, 163 00, Praha 6 Mgr. David Žofák, MUDr. Marie Svatošová náklad: 170 - 200 ks, náklady na tisk: 5 Kč do středy posledního týdne v měsíci (zašlete na: farnostrepy@tiscali.cz nebo předejte pas.as.D. Žofákovi osobně) o.Daniel: 603 475 056; as. David: 603 894 989, 235 302 058, david.zofak@tiscali.cz ; http://farnostrepy.klenot.cz
---	--

